387R1638

RÅDETS FÖRORDNING (EEG) nr 1638/87

av den 9 juni 1987

om fastställande av en minsta maskstorlek för sådana flyttrålar som används för fiske efter blåvitling i den del av det område som täcks av konventionen om det framtida multilaterala samarbetet rörande fiske i nordöstra Atlanten och som sträcker sig utanför de farvatten som lyder under denna konventions avtalsslutande parters fiskerijurisdiktion

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 170/83 av den 25 januari 1983 om ett gemenskapssystem för bevarande och förvaltning av fiskeresurserna[1], särskilt artikel 11 i denna,

med beaktande av kommissionens förslag, och

med beaktande av följande:

I enlighet med artikel 2 i förordning (EEG) nr 170/83 skall rådet på grundval av föreliggande vetenskapliga utlåtanden utarbeta nödvändiga åtgärder för bevarande, för att de mål som sätts i artikel 1 i nämnda förordning skall kunna förverkligas.

Konventionen om det framtida multilaterala samarbetet rörande fisket i Nordatlanten, nedan kallad "konventionen", har godkänts genom beslut 81/608/EEG[2]. Den trädde i kraft den 17 mars 1982.

Den kommission som tillsatts i enlighet med denna konvention antog den 20 november 1986 en rekommendation om en minsta maskstorlek för sådana flyttrålar som är avsedda för fiske efter blåvitling i den del av det område som täcks av konventionen och som sträcker sig utanför de områden som lyder under de avtalsslutande parternas fiskerijurisdiktion. Denna rekommendation blev bindande för gemenskapen den 7 februari 1987.

Gemenskapen måste vidta nödvändiga åtgärder för att se till att denna rekommendation följs av gemenskapens fartyg.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Fartyg som för en medlemsstats flagg eller är registrerade i en medlemsstat får inte använda flyttrålar med en maskstorlek på mindre än 35 mm för fiske efter blåvitling i den del av det område som täcks av konventionen och som sträcker sig utanför de farvatten som lyder under konventionens avtalsslutande parters fiskerijurisdiktion.

Det område som täcks av konventionen definieras i bilagan till förordning (EEG) nr 1899/85[3].

2. Ett fartyg skall anses bedriva fiske efter blåvitling om det har en mängd blåvitling ombord som utgör mer än 50 % av vikten av den totala mängden blåvitling och övriga fiskarter ombord.

Med flyttråI avses ett fiskeredskap som tas på släp, och som är avsett för fångst av sådana fiskarter som uppehåller sig i de fria vattenmassorna, inbegripet de övre vattenlagren.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Luxemburg den 9 juni 1987.

På rådets vägnar

H. DE CROO

Ordförande

(1) EGT nr L 24, 27.1.1983, s. 1.
(2) EGT nr L 227, 12.8.1981, s. 21.
(3) EGT nr L 179, 11.7.1985, s. 2.